

соціологічної групи «Рейтинг» Олексій Антипович в інтерв'ю «Громадському радіо».

Новий день хоч і сприймають позитивно, але його продовжують наповнювати старими сенсами. Фактично для багатьох 23 лютого змістилося на 14 жовтня і стало чимось на зразок «старого» Нового року. Що ближче до дати, то частіше лунають розмови про те, як ми будемо вітати наших чоловіків / хлопчиків із, так би мовити, професійним святом. Батьківські чати в месенджерах і тематичні фейсбук-спільноти – особливий різновид «трешу». Ті, хто резонно намагається нагадати, що це не «чоловічий день календаря» й не «8 Березня навпаки», наражаються на критику. Як дотепно прокоментував один з учасників дискусії, нині в школі дівчатка влаштують хлопчикам солодкий стіл, а пізніше будуть пінка для гоління та шкарпетки.

Пікантності ситуації всеохопного абсурду надає той факт, що ревними хранительками традицій виступають доволі молоді матусі, народжені та сформовані як особистості вже в незалежній Україні. Татусі теж не відстають, розсилаючи в чатах «мемасики» про те, що бути військовою – неправильно й нежіночно. Поодинокі тверезі голоси розуму практично губляться в їхньому хорі. Справа доходить до того, що батьки спеціально не ведуть своїх дітей до школи напередодні свята, щоб тільки не бачити цих сумнівних імпрез і не брати в них участі. Але чимало залежить і від позиції вчителів, які б мали прищеплювати дітям нові погляди.

Дещо намагаються змінити й парламентарі. У травні 2020 року Верховна Рада підтримала законопроект про перейменування Дня захисника на День захисників України. Досі чинна назва не вповні пе-

редає суть і зміст свята, бо державу боронять і чоловіки, і жінки. Лише у Збройних силах служать майже 30 тис. жінок, зокрема й на бойових посадах. Близько 10 тис. жінок мають статус учасниці бойових дій. Із 2019 року в Київському військовому ліцеї імені Івана Богуна навчаються дівчатка віком від 13 років. У Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного віднедавна готують не лише фахівчинь із морально-психологічного забезпечення, що вже утрадиційнено, а й командирок механізованих підрозділів, ракетних військ і артилерії, інженерних військ.

«Прийняття цього закону сприятиме гендерно-збалансованому висвітленню ролі військовослужбовців обох статей на військовій службі та належному вшануванню жінок та чоловіків – захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій і звичаїв українського народу на рівні державного свята», – зазначає авторка законопроекту Марина Бардіна («Слуга народу»), проте цей документ так і застряг на рівні першого читання.

Заробити на святі поспішає й бізнес, що знає власну аудиторію та пропонує жінкам привітати своїх «суперменів» не лише пінкою і шкарпетками. У дитячих магазинах діють знижки «на все мальчишкові іграшки к празднику». Увесь цей доволасвятковий шал нівелює суть Дня захисника України, який можна і треба відзначити інакше. Подякувати знайомим воїнам, ушанувати пам'ять полеглих, допомогти армії через волонтерів, просто елементарно задуматися, завдяки кому тримається фронт і ми не ховаємося по підвалах від обстрілів. Спасибі за службу!

Тетяна Луньова

КАРАНТИН: ДОСВІД ЗА КАСТАНЕДОЮ

Першою до міста прийшла рись. Це й не дивно, адже Рись – найсміливіша. Вона не боїться навіть напасти одна-однісінька на ведмедя, що виходить зі свого сну-барлогу, а тут усього-на-всього безлюдне місто.

Отож щойно люди зачинилися у своїх домівках, – ще зазаявляли стулки жалюзі в нових багатоповерхівках і затуляли складки запон у ветхих малогабаритках, як рись пройшлася прямо серединою дороги та знічев'я вляглася на перехресті – де сонця побільше, куди не дістають крони дерев.

За риссю пристрибав зайчик. Дарма, що не хороброго духу, та він рисі вірний помічник у прадавньому замовлянні, завжди разом із нею в магичній примовці ходить. Хоч і калатає серце у вуханя, хоч і трусяться вушка та раз у раз посмикується носик, а й собі вмостився на осонні, правда, ближче до краю дороги.

Зрештою з'явився й вовк – третій із міфічної формули. Цей влягатися не став, никав туди й сюди, поглядаючи то на зайця, то на рись. Невдовзі рисі, видно, набридло те шастання, вона невдоволено поворухнула китицею на лівому вусі. Вовк миттю заляк.

А тоді надійшли працівники міського благоустрою, підібрали величезний пластиковий пакет, і малий пакетик, і середній, зібгали їх жужмом і запхали в сміттевий бак, який незабаром сміттяр вивернув у черево сміттєвозу та вивіз усе те геть... У мерії належно стежили за забезпеченням життєдіяльності міста в період карантину. І мені вже не вдалося побачити яструба в пакеті, який, зачепившись за верхівку каштана, тріпотів на вітрі поза зоною досяжності прибиральників.